DE BETEEKENIS DER CRISIS

SERIE "KLEINE BROCHURES"

NENASU

No. 4

NEDERLANDSCHE NATIONAAL SOCIALISTISCHE UITGEVERIJ
(NENASU) UTRECHT Dir. R. VAN HOUTEN

DE BETEEKENIS DER CRISIS

jb — Ons Volk is in beroering gebracht. In meerdere of mindere mate leeft in ieder van ons de gedachte, dat de oude, vereenigende banden, die het volkslichaam tot nu toe bijeenhielden, verbroken zijn. In ieder van ons leeft echter ook, in meerdere of mindere mate helder omlijnd, het bewustzijn, dat deze crisis — onverschillig of hiermede de geestelijke, politieke of economische kant bedoeld wordt — niet eerder tot een einde zal komen, dan wanneer uit den smeltkroes der spanningen en tegenstellingen de nieuwe, vereenigende banden van het volkslichaam te voorschijn zullen zijn gekomen; d.w.z. dan wanneer de nieuwe volksgemeenschap zal zijn bevochten!

Dàt is de zin, maar ook de ernstige noodzaak van deze crisis en tegelijk ook het groote doel, dat zij beoogt! Hiermede is echter ook het antwoord gegeven op alle vragen, die ons Volk op den dag van vandaag

bezig houden. En al moge men trachten met crisis- en steunwetten het doodzieke kapitalistische systeem weer bijeen te flikken, al moge men met huichelachtig zelfbedrog het opleven der conjunctuur profeteeren, de crisis zal, ongeacht deze heele, moderne heksensabbat, verder broeien, totdat uit inzicht en strijd, uit tranen en verzaking de nieuwe volksgemeenschap zal zijn geboren.

De idee van deze nieuwe volksgemeenschap beteekent tegelijkertijd een vernietigend gericht over dezen tijd en over de menschen van dezen tijd! Het oordeel is, dat deze tijd geen zin en geen maatstaf meer heeft voor wat essentiëel en wat niet-essentiëel is en dat deze menschen zelve niet meer weten, wie zij zijn! Sport, radio, bioscoop, massavergaderingen, allen dragen zij den stempel van een mensch, van wien de kern van zijn wezen niet meer in hemzelf besloten ligt. Deze mensch is de slaaf geworden van een „uitwendigheid", die uit dingen en partijen!! bestaat, en zijn geheele leven heeft slechts de beteekenis steeds voor zichzelf op de vlucht te slaan!

Daarom brengt onze idee van de nieuwe volksgemeenschap den gebiedenden eisch, dat de mensch zichzelf weer moet terugvinden, dat hij zich radicaal moet los-

rukken van alles wat „uitwendigheid" is en dat hij dan, uitgaande van zijn binnenste „Ik", zijn positie ten opzichte van deze „uitwendigheid" volkomen opnieuw moet bepalen.

Deze eisch zal den materialistischen, liberalen en kapitalistischen mensch vernietigen en den mensch wederom tot het essentiëele in hemzelf leiden. Uit deze erkenning van het essentiëele in hemzelf zal een nieuw verantwoordelijkheidsgevoel opgroeien, dat gedragen wordt door het bewustzijn, dat de enkeling slechts in een gebondenzijn aan — en in een verplichtzijn jegens de gemeenschap de vervulling van zijn levensdoel kan vinden. De geest, die offers brengt en die vergaat in den dienst der gemeenschap, zal dezen mensch kenmerken.

Ook onze nieuwe gemeenschapsvorm zal onder smarten worden geboren, want hoeveel offers heeft de economische crisis niet reeds gevorderd en hoeveel bloedige offers zal ook de politieke strijd in ons Vaderland in de toekomst niet nog opeischen? Deze offers moeten en zullen echter worden gebracht, en wel reeds uit het inzicht, dat het niets ter zake doet, dat wij leven, maar wel, dat de Natie leeft! En deze zal slechts dan blijven leven, wanneer uit binnenlandschen strijd de nieuwe volks-

gemeenschap zal zijn ontstaan als de samengevoegde kracht van het gansche volk. De wijding en de mythe van iedere nieuwe volksgemeenschap echter is, dat op haar een krans van bloed en offers rust!

Deze volksgemeenschap zal niet zonder spanningen en tegenstellingen zijn, want anders zou zij maar al te zeer gelijken op de rust van het kerkhof! Zij zal den gemeenschappelijken grondslag vormen, waarop de afzonderlijke tegenstellingen zullen worden opgelost, zonder het geheel in gevaar te brengen.

Het oprukken van ons Volk met dit doel voor oogen heeft een aanvang genomen! Weliswaar wordt door 53 partijen met den moed der wanhoop nog steeds het ideaal van een verouderde volksgemeenschap aangebeden, doch geen van deze 53 partijen ziet in, dat zij nooit zelf den bodem vormen kan voor de nieuwe volksgemeenschap, daar tijdens deze crisis geen „Terug" bestaat, doch slechts een „Voorwaarts!"

Ook sluit het reeds een tegenstrijdigheid in, dat partijen, die op belangen-groepen op rusten, den grondslag zouden kunnen vormen voor een werkelijke volksgemeenschap! Deze 53 partijen moeten toch immers, om zelf in het leven te kunnen blijven, de Natie steeds weer verscheuren, en

alle partijmenschen kunnen toch immers hun partij, d.w.z. zichzelve geen beteren dienst bewijzen, dan door steeds weer opnieuw te verhinderen, dat de werkelijke volksgemeenschap tot stand komt! Wij willen hun gaarne op een briefje geven, dat zij dit met al hun krachten probeeren . . . . evenwel zonder dat zij in staat zijn den historisch noodzakelijken loop der ontwikkeling te kunnen belemmeren! Zij zullen worden stukgewreven en slechts die groepen, opgebouwd uit religieuze of standenelementen, zullen in de nieuwe volksgemeenschap een eenheid kunnen vormen, weliswaar slechts nadat zij hun partij-gebondenheid zullen hebben laten varen!

De weg naar dit doel is een verbitterde strijd, waar wij ons middenin bevinden. Schijnbaar wordt hij nog bepaald door de oude tegenstellingen „rechts" of „links", maar reeds hebben velen ingezien, dat wij in de laatste faze van den strijd getreden zijn.

Gedurende al die jaren hebben nationale en sociale bewegingen een verwoeden strijd met elkaar geleverd en daar, waar de „fronten" zich zoozeer in elkaar hebben „vastgebeten", daar moet de tegenstander den tegenstander vaak beïnvloeden, ja zelfs de wet voorschrijven, op welke wijze hij zich te gedragen heeft en moet men tot het inzicht komen van gemeenschappelijkheden! De nationale rechter-

zijde *moet* in haar strijd om het geheel steeds meer de sociale richting der linkerzijde zich eigen maken, de sociale linkerzijde echter *moet* in haar strijd om het geheel steeds meer de nationale richting der rechterzijde benaderen.

Juist omdat het nieuwe nationalisme *slechts socialistisch kan zijn*, juist omdat het nieuwe socialisme *slechts nationalistisch kan zijn*, moet *dat* het einde zijn. Uit onverbiddelijke noodzaak moet het politieke en economische ontwikkelingsproces de oplossing op Nationaal-Socialistischen grondslag, *dèn* grondslag der nieuwe volksgemeenschap, nastreven.

Het Volk begint dat al reeds te voelen; in den geest van den enkeling begint de schijnbare tegenstelling nationaal tegenover sociaal te verbleeken en in de harten der jongere generatie is zij reeds overwonnen!!! De jongere generatie ziet de crisis niet meer als een voorbijgaand verschijnsel, dat binnen min of meer korten tijd wederom terugleiden zal tot de „gezegende" toestanden van een wettelijk gesanctioneerde onbekwaamheid! Neen, *zij bevestigt* deze crisis, daar zij noodig is om de beide polen nationaal en sociaal op de nieuwe basis der Nationaal-Socialistische volksgemeenschap samen te brengen. *Deze* tijd is de tijd van den overgang,

waarin de menschen van het „gisteren" in botsing komen met de verkondigers van het „morgen"! Het zal de verdienste van weinige, groote persoonlijkheden blijven, deze synthese tusschen nationaal en sociaal als dèn grondslag voor een nieuwe volksgemeenschap te hebben erkend.

De taak van onze Nationaal-Socialistische Beweging zal zijn, het Volk rijp te maken voor de groote gedachten van onze leiders. Wij moeten het ontrukken aan de aftandsche liberale gedachtenwereld, die het een gedachtenlooze levenszekerheid voorgespiegeld heeft, die het slap en futloos heeft gemaakt.

Steeds weer moeten wij wijzen op de geweldige eischen, die het woord „volksgemeenschap" in zich opsluit, steeds weer er op wijzen, dat op den langen weg naar dit verheven doel honderden gedenkteekens van de tragiek van het noodlot en van het heroïsme van den enkeling zullen staan.

Zulk een tijd kan men niet meer intellectueel bedenken men moet zulk een tijd in zich dragen. Slechts dàn kan men dezen verbitterden strijd van het oogenblik begrijpen, slechts dan ook de groote offers begrijpen, die zullen gaan tot het opofferen van het leven! Maar ook slechts uit deze bereidwilligheid, zelfs het leven te willen

offeren, kan de sterkte voorspruiten, die leiders en geleiden op hun langen tocht door de crisis noodig zullen hebben. Want tot einde zal deze crisis eerst komen, wanneer beide polen, de nationale en de sociale, in de Nationaal-Socialistische volksgemeenschap tot eenheid zullen zijn gekomen.

Dàt is onafwendbaar, ook al moest deze crisis jaren en jaren duren en ons brengen in afgronden van ellende, die wij ons heden zelfs niet eens kunnen voorstellen. En *daarom*: *Hou Zee*!